

So you think you can tango? De spanning tussen leiden en volgen

Een training van TangoToolsTraining voor vrijwilligers van Sensor op 3 november 2012

Verslag van een deelnemer

Ach, een balboekje. Zo'n schattig notitiegevalletje waarin de heldinnen uit mijn meisjesromans opschreven aan wie ze welke dans beloofden. Vroeger wilde ik o zo graag zo'n boekje bezitten. Het exemplaar in mijn handen dient om mijn bevindingen over de training van deze zaterdag in te noteren. Een beduidend minder romantische functie; toch raak ik in een verwachtingsvolle stemming.

Ik ben bij Sensor Utrecht waar ik samen met twee Alkmaarse en vijf landelijke collega's deel ga nemen aan de training **So you think you can tango...** In die Argentijnse dans is de communicatie tussen de leider en de volger bepalend voor het (meer of minder) vloeiend verloop van de dans. Wij gaan al dansend die communicatie onderzoeken en hopen zo wat te leren over de manier waarop we in telefoongesprekken leiden en volgen.

Ik heb nooit dansles gehad, zou ik dit wel kunnen? De trainsters geven een demonstratie. Ik zie dat de basispas van de tango weinig verschilt van een looppas en waag me op de dansvloer.

Daar merk ik dat ik het in de leidersrol als saai ervaar wanneer mijn partner me al te gemakkelijk volgt. Ik verlang naar tegendruk, zou meer gewicht willen voelen... Lang hoeft ik daar niet op te wachten: mijn volgende dansmaatje moet ik bijna voortsleuren! Ik voel in mijn schouders dat ik ook deze manier van leiden onprettig vind. De middenweg, oftewel duidelijk ervaren dat de ander er is zonder kracht uit te oefenen, voelt het plezierigst zo merk ik in een derde duet.

Na een uurtje zijn we voldoende gevorderd om te experimenteren met 'lastige' volgers: dansers die op onverwachte momenten zijpassen maken of, nog ingewikkelder, zich proberen uit te leven in allerlei voor een telefonist herkenbare solo's zoals die van spraakwaterval, opdringerig type of claimer. Hoe voelt het om bij hen al dansend het heft in handen te houden?

Niet eenvoudig. Ik merk dat mijn lichaam bij deze speciale personen snel en veel actie wil ondernemen. Zo trek ik de partner die aan mijn arm een slachtoffer-choreografie uitvoert krachtig naar me toe, om direct te voelen dat die handeling averechts werkt: als ik niet oppas sleept hij me mee naar de vloer. Wat zou wel effect hebben? In een opwelling laat ik mijn greep langzaam verslappen totdat ik hem nauwelijks meer voel. En zie: hij pakt me weer vast.

Het is verrassend om zo snel en zo lichamelijk te ontdekken welk effect mijn handeling heeft.

We gaan onze ontdekkingen in rollenspellen toepassen. Ik merk al snel dat mijn hoofd gewoontegetrouw enthousiast aan het werk gaat en dat ik daardoor vergeet om ook te voelen wat er in mijn lichaam gebeurt.

Dus noteer ik met grote letters in mijn knusse bloknotje mijn voornemen om dat voortaan wel te gaan doen.

Voorzien van die belofte aan mezelf zet ik het balboekje 2.0 bij thuiskomst op mijn leuke-dingen-plankje. Daar moet het vanaf nu maar eens een poosje blijven staan, vind ik.

Een vrijwilliger van Sensor West-Midden, vestiging Alkmaar